

Alptraum

Hungarofuturista hommage Benes J.-nek

Kezdetben csupán szédültem. Este a kávé előtt pár perccel, majd reggel a munkából hazajövet. Azt hittem, a vérnyomásom szórakozik velem, pihennem kéne, elég a taposómalomból. A munkámról mit mondjak, ich bin das Portier. Das vagy der? Néha még keverem, piszkálja a csőrömet a sok kivétel. Fekete forgószéken ülök a kis fehér szobában, figyelem a képernyőrendszert, a forgalmat a távvezérelt kapunál. Néhány nagydarab kamiont leszámítva senki sem teszi be ide a lábát. Éjjeli műszak, nappal alvás. Hogy mi zajlik a gyárban, az a bentiek baja. A munkatelep a városon kívül van, Vespámmal robogok oda, egy hónapja vettem áron alul. Mit mondjak, az életem nem egy kalandfilm, de legalább a fizetés jó, és az év végi karácsonyi jutalom is kielégítő. Nincs senkim, minnek, csak osztozkodni kéne, állandóan civakodni, jobb ganz allein. Néha gyötör a basznák, de mit mondjak, drága a csajozás, ehelyett meg van véve a gumi Helga, azzal csapolom ki magamból a kéjt. Amikor a Skype-on az otthon rekedt barátainnak elújságolom, hogy megint mennyi plusz manit kaptam a túlórákért, meg vannak sárgulva az irigységtől. Nem én tehetek arról, hogy nem mernek lelépni, hogy még mindig ott gubbasztanak a szintre üres fabrikákban, és a pletykákon kívül semmi más izgalom nincs a fakó életükben. Rendszerint azzal hancegnek, hogy már alig értik, mit mondok, mások a hangsúlyaim meg az a németeskedés, mintha nem is magyar lennék. Hanem mi a tököm?, förmedek rájuk, mire ők csak legyintenek, már nem az vagyok, aki voltam. Oszt? Ők már csak a nevükben magyarok, testtartásuk olyan, mint egy vakondé, arcuk csupa bűdös barázda, szemük sem áll jól. Ugyanúgy magyarul beszé-

lek, mint ők, gemischt magyarul, mi ebben a furcsa? Stimmel, szeretem a németet, de attól még, hogy néhány germán szó be van szúrva a magyarba, még senki sem árulta el a fajtáját! Mink magyarok sokfélék vagyunk, nem? Különb is, több német jövevényszó portyázik a magyarban, mi abban az extra új, hogy szaporítva van a családjuk? Az otthoni cimborákon kívül kihez beszéljek magyarul? Van a gyárban ugyan néhány honfitárs, de alig váltunk pár szót, máris összevesszünk. Kruzifix! Sokszor magamban morzsolgatom a szavakat, meg magyar könyveket olvasok, amelyeket anno az otthoni könyvtárból nyúltam le, nem is, hanem csak nem vittem vissza, minék, úgysem olvas már odahaza senki sem. A portán bőven van időm végignyá lazni őket. Na, tessék, ezekben a mondatokban nincs is használva német szó. Pedig mondhattam volna, hogy niemand. Amióta elköltöztem, számomra a haza portable, hordozható laptop, minden újabb modellel lecserélhető. Ha pedig elfelejteném a magyart, akkor sem lenne világvége. Max egy kis világfájdalom. Egyelőre azonban nem itt tartok, kár is ezen sópánkodni. Also, weiter!

Aztán a szédülés csak nem akart elmúlni, egyre többször fordult elő. Vacsora előtt, alatt, után, reggel lefekvéskor, sőt, még álmomban is. Jut eszembe a nőta, ich bin ein Alptraum: pár hét után arra ébredtem, le volt szakadva a jobb hüvelykujjamon a körömöm, gyanút fogtam, talán szólni kéne a körzeti orvosnak. De nem komálok az orvosokat, beléd tömnek egy csomó vegyületet, aztán fertig, mintha az megoldana bármit is. A természetgyógyászok közt meg túl sok a kókler, rosszabbak, mint a kalmárok, még a fingot is eladnák biogázként. Inkább hagytam őket a francba, valahogy visszaragasztottam a körömdarabkát a helyére. A munkahelyemen senki sem vette észre a változást, egy köröm nem oszt, nem szoroz, főleg, hogy alig találkozom élő emberrel. Csakhogy utána le lett szakadva a többi is, szépen sorban az összes. Nem győztem visszaragasztani őket, másnap mindig ugyanott tartottam. A java pedig csak ezután következett. Az ujjaim lüktettek, az egész tenyerem fortyogott. A végén a tenyereim teniszütő méretűre duzzadtak, a húspárnák felszakították a bőrömet, a maradékot cérnával varrtam össze, vagy ziherezstűvel fogtam össze, szét ne repedjen teljesen. Bepólyáltam a dagadt kezemet, biztos valami fertőzés, csitítottam magam, nemsokára elmúlik, majd ráültem a Vespámra, irány a Fabrik. Hanem a fertőzés szívósabbnak bizonyult, mint azt hittem. Hiába ültem csendben a kerekesszékekben, elmúlik, elmúlik, mantráztam magamban, a pocakom puklisodni, mocorog-

ni kezdett. Fájt, feszített, lepattant a nadrágom gombja, szétszakadt az ingem, azt hittem, szülni fogok. Olyan volt, mintha a csontozat, a hús, a hájtömeg együtt örvénylene. Alig mertem a duplára dagadt hasamra nézni, itt-ott megrepedtek a hajszálerek, vércsíkok csorogtak le a hatalmas, lyukacsosra szakadozott bőrfelületen. Nagy nehezen, hangosan nyögve térdre lettem ereszkedve, felszedtem a vékony padlószőnyeget, bebugyoláltam a betonkeverő méretű hasamat. Utána sóhajtozva feltápáskodtam, alig tudtam lépkedni, nem is láttam magam alatt a lábamat. Kicsoszogtam a Vespámhoz, és huss! A motor zihált a súlyomtól, a gumik laposak voltak, én meg nyomtam neki a gázt, neue Technologie, most mutasd, mit tudsz!

Amikor hazaértem, szinte beestem a hálóba, négykézláb vonszoltam magam az ágyamhoz, s szétfolytam rajta. Kezemet az óriás hasamon pihentettem, semmiség, semmiség, hebegtem. Ám újabb ostrom támadt. Ezúttal a fejemben hatalmas nyomást éreztem, amikor odakaptam, zsugorodni kezdett, nyomásról nyomásra csökkent a térfogata. Az éjjeliszekrényen volt egy kis arctükör, Hergestellt in China, előkaptam, és bumm, volt mit látnom! A fejem a betonkeverő hasamhoz képest olyan lett, mint egy gombostű. Hallani akartam a hangomat, hogy legalább valami emlékeztessen önmagamra, beszélni kezdtem, kizárólag magyarul, semmi idegen karatty, hangosan káromkodtam, és megkönnyebbültem: cérnavékony hangomban még ott volt az a tónus, az a paprikás íz, amiért gyenge pillanataimban sóváran gondolok a Heimatra. Te vagy az, csak kicsit elfertőződted, se-baj, attól még nem vagy megtagadva, drága husikám!